

Sastanak u Velikoj pustari

Već sutradan, dva momka, zvana Vulfi Staners i Faker Berk, zaputila su se u Gornji Borin. Borin je glavni prelaz preko prostranstva Velike pustare – širok kao dve pešačke staze, prohodan po skoro svakom vremenu. Manje staze vode od njega u brda, a s druge strane u močvaru i trnoviti čestar, naseljen bednim dušama koje žive u kolibama okovanim vlagom, mahovinom i tugom. Kiša je lila dok su mladići smrknuto hodali, i to nije bilo ništa neobično za to mesto. Niski oblaci su se pomerili sa Atlantika i provalili kada su doprli do podnožja masiva Pustare. Močvara je oživela i željno razjapila svoje čeljusti ka kiši. Mladići su cuktali i s gađenjem kolotali očima gledajući šta blato radi s njihovim dubokim čizmama. Kiša se s novom žestinom sručila u brdske jaruge, nahranivši bolesna jezera i žedna polja makova. Čak i usred pljuska, sunce se probijalo kroz oblake – provirilo bi na koji trenutak, ćudljivo kao neko dete, i pokazalo boje kiše. Bujni grmovi žutilovke već su izbledeli zajedno sa sećanjem na prošlo leto. U pravcu čergarskog rezervata – *reza*, kako su ga zvali u bohanskom žargonu – vladala je mukla tišina; najzlokobnija moguća tišina, i

momci su grabili dalje, stalno pogledajući na istok, ka teritoriji čergara. Nikada ne znaš šta te odatle može strefiti.

„Pokušavam da u ovoj svojoj glavudži shvatim sve ovo“, reče Faker.

„Evo ga opet“, reče Vulfi.

„Jebi ga, kako ćemo naći tu zverku, Vulfi?“

„Mi treba samo da vidimo gde je, Fakere.“

„Ali, Vulfi, hej? Ne znamo ništa o Pustari, o celom tom jebenom mestu, razumeš?“

„Zaveži, Fakere.“

Momci su bili izvidnica Hartnetovih Kicoša. Raspoloženje im nije bilo na nivou.

„Ali ozbiljno, Vulfi,? Imamo čitavu masu Velike jebene pustare ovde, kapiraš?“

To je zaista bilo veliko prostranstvo. Trska koja je obrubljivala mala jezera jedva se povijala na laganom povetarcu. Velika pustara je predeo sačinjen od trnja i kamenja i iznenadnih dubokih blatišta. Polja su ispresecana grubim i loše napravljenim kamenim zidovima, koji se pružaju otprilike duž dve trećine polja. Uzaludan posao, ti zidići. Podigli su ih prezbiterijanci.

„Šta znamo o toj velikoj zverki?“ upita Faker.

„To je Gant Broderik“, reče Vulfi. „Napola čergar, napola belac. Odavno otišao. On je bio glavni pre Dugajlije. Bio je i sa Dugajlijinom ženom, razumeš?“

Faker zinu.

„Hoćeš da kažeš da je u svoje vreme bila dobra riba?“

„Ni sad nije tako loša, Fak.“

„Nije, da znaš.“

„Ne bih je preskočio zbog porcije sardina.“

„Nikako, Vulfi. Način na koji joj je okrenuto ono oko, znaš? Prilično popaljivo.“

Vulfi i Faker zastadoše da predahnu na jednom zidiću. Pušili su i osmatrali predeo. Nedaleko od njih, raštrkana grupica seoskih dečaka lagano je kaskala poljem. Za njima su išli policijski stažisti; naime, u bohanskoj policiji se od nekog kandidata očekivalo da bude u stanju da preskoči ogradu farme od šest prečki, kakve prave čergari sa dina nadomak okeana. Momci bi se poređali u krivudavu vrstu duž nepravilne ivice nekog polja, i onda bi redom istupali iz vrste, zatrčali se ka kapiji polja i pokušavali da je preskoče. Tamo s druge strane, dobijali su nagradu po kolenima, laktovima, bradama. Za pravog čoveka, bohanska policija je bila balegarska radota.

„Baš lepa parada“, reče Vulfi Staners.

„Svetski šampioni“, reče Faker Berk.

Vulfi i Faker su po prirodi bili gradski momci. Nisu bili sazđani za divljinu. Da je mogao da bira, Faker bi seдео na nekoj bitvi na obali reke Bohan, s lulom punom trave, i mrkim pogledom pratio zbivanja na reci. Vulfi bi patrolirao Starim Gradom i Smouktaunom po nekom kicoškom zadatku – sa *asfaltom* pod nogama – i razbijao brđanske glave.

„Od ovog mesta me podilazi jebena jeza, Vulfi.“

„Pa, to ti je Velika pustara, zar ne, Fakeru?“

Mladići s mukom stadoše na noge i nastaviše prema Gornjem Borinu. Zalazili su sve dublje u Pustaru. Došli su nadomak jedne krivine i sledili je sve dok nisu stigli

do neke strme staze koja je išla oko jedne kamenite uzvišice. Izgledali su kao pravi harlekini, usred te blatnjave ravnice.

Faker je na sebi nosio:

Duboke, srebrne čizme, uske pantalone s naglašenim štraftama, nisko okačeni opasač s bodežom i kratku jaknu od ovčije kože boje šafrana. Bio je visok i sav iskrivljen, kao neki invazivni korov. Bio je zapanjujuće sentimentalan, isto koliko i nasilan. Njegove ratoborne zelene oči bile su zaista čudni cvetak. Imao je sedamnaest godina i verovao u magiju broja devet. Duboko u sebi gajio je neku ambiciju, ali ni sam nije znao da kaže kakvu. Njegova prava ljubav: jedna ćudljiva alzaška kučka, po imenu Anđelina.

Vulfi je na sebi nosio:

Duboke crne lakovane čizme, tesne, izbeljene farmerke i isti takav prsluk, visoko okačeni opasač s bodežom i crni mornarički grombi s kragnom od crnog pliša. Vulfi je bio oniži, nabijen, riđ, i prosto je podrhtavao od nagomilane energije. Imao je ptičje, iskolačene oči, kao da boluje od štitne žlezde, i mada mu je čelo bilo je-dva palac visoko, bio je lukav kao gradski pacov. I on je imao sedamnaest godina i ponekad se prepuštao osećanjima na mesečini. Hteo je da ceo Bohan bude njegov. Njegova najnovija, prava pravcata ljubav: gospođica Dženi Čing iz Hartnetovih Kicoša i Ho Pi Čingovog Oh-Kej kafea.

„Kad dođemo do druge strane brda“, reče Vulfi, „onda smo tu?“

„Ko da ja znam nešto o jebenoj močvari iz jebene je-bologije!“, reče Faker.

Uputili su se ka niskoj krčmi nadomak mosta Osam milja. Tamo je trebalo da se nađu s doušnikom. Koračali su kroz vlažan vazduh.

„Ako mene pitaš?“, reče Faker.

„E pa ne pitam te“, reče Vulfi.

„Ako mene pitaš“, reče Faker, „Logan H. je pravi, je-beni paranoik.“

„Logan H. je uvek bio *para*, Fakeru. Ne možeš da vo-diš posao u celom Bohanu, a da ne budeš jebeni *para*, razumeš? Inače si ga ugasio.“

Faker je zbunjeno vrteo svojom okruglom glavom.

„Ali šta ta stara pička Gant sada hoće i šta može da mu uradi? Ko je jači od Logana? Ima dobro obezbeđe-nje, sa svih strana, taj Dugajlija.“

„Nije naše da pitamo zašto, Fakeru. Mi smo samo dva potrčka. Za sada.“

Stigli su do reke Bohan. Izvirala je pravo iz močvare, kao mlaz smrdljive vode, boje katrana, i grgoljila svoje besmislice. Faker je osluškivao žubor dok su hodali, a onda se uzvrpoljio i prešao jezikom preko svojih iskriv-ljenih, nervoznih usana.

„Ti i Dženi bejbi se u poslednje vreme ozbiljno viđa-te, Vulfi?“

„Ludi smo jedno za drugim, Fakeru.“

„Znao sam, čim te nema svako veče.“

„Nedostajem ti, Fakeru?“

„Ah, ona je stvarno zgodno parčence. Ne bih ti za-merio, dečko.“

„Napravio bih joj neko žgepče dok trepneš.“

„Stvarno bi to uradio? Taj Kinešćić bi bio malo crvenkast? Čudan bi to klinac bio, zar ne?“

„Zaveži, Fakeru.“

Reka je tekla, veliki masiv Pustare pomaljao se u sivoj izmaglici, a nagnuti grmovi divljih ruža zapinjali su mladima za glave, sve dok konačno nisu stigli do mosta Osam milja.

„Balegarska centrala“, reče Vulfi Staners.

Nekoliko odrpanaca stajalo je ispod velikih kamenih lukova mosta i natezalo crno vino iz kesa. Nesrećne duše, s vunanim kapama, pantalonama poderanih turova, prepotopskim džemperima.

„Strašno je šta ovi momci sebi dopuštaju“, reče Faker.

„Tu je problem nedostatak samopoštovanja“, reče Vulfi.

Sišli su niz malo, usečeno stepenište, koje je vodilo do krčme: restoran Osam milja. Nalazio se nisko, na samoj obali reke, da bi odoleo jakim naletima vetra. Bio je osvetljen samo plamenom treseta, tako da su mladići odmah po ulasku utonuli u pomrčinu.

Vrata su se uz škripu zatvorila iza njih i zalupila, dok su se iz njihove vlažne odeće u zagušljivoj toplini krčme izvijali pramenovi pare, kao neke avetinjske larve.

Oči im se ubrzo navikoše. Prepoznali su svog čoveka u suprotnom uglu prostorije. Po dogovoru, čitao je neko izdanje *Osvetnika*. Mahnuo je novinama kada su mladići ušli. Bio je to tip starog kova, nervoznog izgleda i uskih, zaobljenih ramena, kao boca za mleko. Ispred njega je stajao vrč konjaka. Nekoliko lokalnih ispičutura

sa kačketima je sedelo po mračnim ćoškovima, ali nisu podizali poglede. Vulfi i Faker prodoše kroz prostoriju i sedošu na barske stolice sa obe strane doušnika. Vulfi naruči dva crvena piva od konobarice debelih ruku, pravog cveta Velike pustare, koja je stajala s druge strane šanka. Ona ih posluži, ali vrlo sporo i lenjo – bila je devojka, još uvek, u to nije bilo sumnje, koja sanjari da će je jednog dana neko odvesti u grad. Mladići su je upadljivo ignorisali. Vulfi se konačno obrati doušniku priгуšenim glasom.

„Koliko sam shvatio“, reče, „čovek iz tih novina ti je preneo poruku?“

„Gospodin Glison, jeste.“

„Znaš zašto smo ovde?“ reče Faker.

„Zbog zverke koju hoće da uhvati.“

„Ti si čovek koji će nas odvesti do nje, prijatelju?“

„Čovek koga tražite viđen je u okolini.“

„Viđen kada i gde?“

„Šta bi vam značilo da vam kažem? Poznajete Veliku pustaru?“

„Rekoh, kada i gde?“

„Navraćao je samo noću.“

„Odakle, prijatelju?“

„Navraćao. Odnekud.“

Faker škljocnu zubima.

„Jebote, šta znači to jebeno odnekud, jebeni stvore?“

„Iz Pustare.“

„Ovde imamo samo tu jebenu Veliku pustaru“, reče Vulfi. „Ničeg drugog i nema, zar ne?“

„Gde se krije, čoveče?“

„To ne znam.“

Mladići podigoše ruke. Tiho su razmenili između sebe nekoliko reči. Već su bili spremni da proliju krv, ali odvrtila ih je pomisao na izveštaj koji su morali da podnesu Loganu Hartnetu. Onaj balegar je to dobro znao. Znajuju oni da budu lukavi, kao klozetski puževi golaći.

Faker sede sebi na ruke i ugrize se za donju usnu. Vulfi, kao veći diplomata, pokuša da promeni taktiku.

„Izgledaš mi kao lik koji bi rado procunjao Smouk-taunom, onako, u sitne sate.“

„E“, reče lik, „sada već pričamo o pristojnom parčetu ćuretine.“

„A šta te najviše zanima, tamo s druge strane mosta?“

„Evo, istog trenutka pomislim na trbuščić neke žgoljave kurvice.“

Vulfi ozbiljno klimnu glavom, kao da visoko ceni njegov istančani ukus.

„Navedi nas na trag i ima da biraš do mile volje“, reče Vulfi. „Da li te zanima neki određeni uzrast?“

„Uzrast?“

„Ipak si ti u nekim godinama“, reče Faker. „Ali to ne znači da nema ništa od žgoljavih klinki i lule pune snova, ako me razumeš?“

Stari doušnik uzdahnu od iskušenja koje je zaigralo pred njegovim vodnjikavim očima.

„O, čoveče, šta bih dao za jednu dobru lulu...“

„Čim isprazniš jednu“, nastavi sa sprdnjom Faker, „eto druge, dokle god ti pluća izdrže.“

„Sve zavisi“, reče Vulfi, „od toga da li ćeš nam pokazati gde se krije naš čovek, jasno?“

Doušnik se zagledao u ostatak svog konjaka.

Zavrteo ga je.

Ispio je.

Vulfi pokaza glavom konobarici da donese još jedan. Ova donese. Doušnik ispi novi gutljaj, mljacnu zadovoljno i s nekom čudnom prefinjenošću nabra nozdrve. Onda je rekao:

„Taj čovek o kome pričate. To je čovek s velikim ugledom tamo u Pustari. Još uvek ima mnogo prijatelja.“

„Slušam te, prijatelju.“

„Razumete, takav čovek? Čovek koji ima tako jebena leđa u Velikoj pustari? Da takav čovek dopusti da ga namame dva kicoška potrčka ... Mislim, bez uvrede.“

Vulfi podiže dlan u znak praštanja.

„Nema problema, gospodine.“

„Šta hoću da kažem? Ne bi bilo dobro za nekog tipa da otkuca Granta Broderika, da li me razumete?“

„Ne izgovaraj ime“, reče Vulfi.

Doušnik protrlja svoje judinske dlanove. Oklevao je.

„Dovešćeš nas do jebene zverke?“, reče Faker. „Ili ovde samo gubimo jebeno vreme s tobom?“

Čovek zari lice u šake. Onda je tugaljivo pogledao mladiće i klimnuo glavom, pomalo stisnutih usana. Podigao je palac.

„Naći ćemo se kod mosta, za nedelju dana“, reče. „U tri izjutra. U redu, momci? Biće noć bez mesečine.“